

(Dz.U. L 149, s. 2) — Świadczenia pieniężne z tytułu starości — Uchylenie klauzul miejsca zamieszkania — Zakaz odebrania świadczenia z tego powodu, że uprawniony zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego aniżeli to, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do wypłaty świadczenia — Obywatel Unii Europejskiej zamieszkujący jednocześnie w dwóch państwach członkowskich, który nie dokonał wyboru jedynego miejsca zamieszkania i który otrzymuje rentę rodzinną w jednym państwie członkowskim i emeryturę w drugim państwie członkowskim — Uregulowanie krajowe dopuszczające w takim przypadku ponowne rozpoznanie w przedmiocie powstania prawa do emerytury i nakazanie zwrotu emerytury wypłaconej w okresie trzech ostatnich lat

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego ostatnio rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. należy interpretować w ten sposób, że na potrzeby stosowania omawianego rozporządzenia jedna osoba nie może mieć jednocześnie dwóch zwykłych miejsc zamieszkania na terytorium dwóch różnych państw członkowskich.

Zgodnie z przepisami wskazanego rozporządzenia nr 1408/71, a w szczególności art. 12 ust. 2 i art. 46a, właściwa instytucja państwa członkowskiego nie może zgodnie z prawem, w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, odebrać z mocą wsteczną prawa do emerytury korzystającej z niego osobie i żądać zwrotu rzekomo nienależnie wypłaconej emerytury z tego powodu, że pobiera ona rentę rodzinną w innym państwie członkowskim, na którego terytorium również miała miejsce zamieszkania. Niemniej wysokość emerytury otrzymywanej w pierwszym z państw członkowskich może zostać zmniejszona w granicach kwoty świadczeń pobieranych w drugim państwie członkowskim na podstawie ewentualnego krajowego unormowania zapobiegającego kumulacji świadczeń.

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie, w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, wydaniu decyzji w sprawie zmniejszenia kwoty emerytury pobieranej w pierwszym państwie członkowskim w granicach kwoty świadczeń pobieranych w drugim państwie członkowskim na podstawie ewentualnego krajowego unormowania zapobiegającego kumulacji świadczeń, o ile wskazana decyzja nie prowadzi do postawienia osoby korzystającej z tych świadczeń w sytuacji mniej korzystnej niż osoby, której sytuacja nie zawiera żadnego elementu transgranicznego, a w razie stwierdzenia zaistnienia takiej mniej korzystnej sytuacji, o ile decyzja ta jest uzasadniona obiektywnymi względami i proporcjonalna względem zamierzonego przez prawo krajowe uzasadnionego celu. Sprawdzenie tego jest zadaniem sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Eric Libert, Christian Van Eycken, Max Bleecx, Syndicat national des propriétaires et copropriétaires (ASBL), Olivier de Clippele przeciwko Gouvernement flamand (C-197/11), All Projects & Developments NV i in. przeciwko Vlaamse Regering (C-203/11)

(Sprawy połączone C-197/11 i C-203/11) (¹)

(Swobody podstawowe — Ograniczenia — Względy uzasadniające — Pomoc państwa — Pojęcie „zamówienie publiczne na roboty budowlane” — Grunty i budynki znajdujące się na terenie określonych gmin — Uregulowania regionalne uzależniające przeniesie prawa do tych gruntów i budynków od „wystarczającego związku” potencjalnego nabywcy lub najemcy z właściwą gminą — Zobowiązanie socjalne nałożone na inwestorów i deweloperów — Zachęty podatkowe i mechanizmy subwencjonowania)

(2013/C 225/06)

Język postępowania: francuski i niderlandzki

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

(sprawa C-197/11)

Strona skarżąca: Eric Libert, Christian Van Eycken, Max Bleecx, Syndicat national des propriétaires et copropriétaires (ASBL), Olivier de Clippele

Strona pozwana: Gouvernement flamand

przy udziale: Collège de la Commission communautaire française, Gouvernement de la Communauté française, Conseil des ministres

(sprawa C-203/11)

Strona skarżąca: All Projects & Developments NV i in.

Strona pozwana: Vlaamse Regering

przy udziale: College van de Franse Gemeenschapscommissie, Franse Gemeenschapsregering, Ministerraad, Immo Vilvo NV, PSR Brownfield Developers NV

Przedmiot

(sprawa C-197/11)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour constitutionnelle — Wykładnia art. 21, 45, 49, 56 i 63 TFUE, jak również art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w

sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Zgodność z tymi przepisami uregulowania regionalnego uzależniającego przeniesienie prawa do gruntów i wzniesionych na nich budynków w określonych gminach od istnienia wystarczającego związku kupującego lub najemcy z właściwą gminą — Naruszenie prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Cel interesu ogólnego — Zasada proporcjonalności

(sprawa C-203/11)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Grondwettelijk Hof — Wykładnia art. 21, 45, 49, 56, 63, 107 i 108 TFUE oraz art. 86 ust. 2 WE — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114), art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) oraz art. 2 ust. 2 lit. a) i j), art. 4 pkt 6, art. 9, art. 14 i art. 15 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) — Pomoc przyznana przez państwa członkowskie — Uregulowanie regionalne w dziedzinie polityki dotyczącej gruntów i nieruchomości — Mieszkalnictwo socjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Ograniczenia

Sentencja

- 1) Artykuły 21 TFUE, 45 TFUE, 49 TFUE, 56 TFUE i 63 TFUE oraz art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu tego rodzaju uregulowania jak wynikające z księgi 5 décret de la Région flamande du 27 mars 2009, relatif à la politique foncière et immobilière, uzależniającego przeniesienie prawa do nieruchomości znajdującej się na terytorium niektórych gmin wskazanych przez Vlaamse Regering od sprawdzenia przez lokalną komisję „wystarczającego związku” potencjalnego nabywcy owego prawa z tą gminą.
- 2) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu tego rodzaju uregulowań jak ustanowione w księdze 4 wskazanego rozporządzenia władz flamandzkich, zgodnie z którymi na niektóre podmioty gospodarcze nakłada się „zobowiązanie socjalne” przy udzielaniu pozwolenia na

budowę lub na parcelację, pod warunkiem stwierdzenia przez sąd odsyłający, iż uregulowanie to jest niezbędne i właściwe do osiągnięcia celu w postaci zapewnienia osobom o niskich dochodach i innym niezamożnym kategoriom miejscowej ludności wystarczającej oferty mieszkaniowej.

- 3) Zachęty podatkowe i mechanizmy subwencjonowania przewidziane we wskazanym rozporządzeniu władz flamandzkich mogą zostać uznane za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Zadaniem sądu odsyłającego jest ocena, czy spełnione zostały przesłanki istnienia pomocy państwa, a jeżeli tak, ustalenie w odniesieniu do udogodnień przewidzianych w księdze 4 wymienionego rozporządzenia władz flamandzkich, mających na celu rekompensatę z tytułu zobowiązania socjalnego ciężącego na inwestorach i deweloperach, czy do środków tych znajduje zastosowanie decyzja Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 [WE] do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym.
- 4) Budowa mieszkań socjalnych sprzedawanych następnie po ograniczonych z góry cenach instytucjom mieszkalnictwa socjalnego lub za ich pośrednictwem mieści się w zakresie znaczeniowym pojęcia „zamówienie publiczne na roboty budowlane” zdefiniowanego w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 596/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r., jeżeli spełnione są kryteria określone w tym przepisie, co ustalić powinien sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.
Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf — Niemcy) — Melzer przeciwko MF Global UK Ltd

(Sprawa C-228/11) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja szczególna w sytuacji, gdy przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego — Transgraniczny udział większej liczby osób w popełnieniu czynu niedozwolonego — Możliwość ustalenia właściwości miejscowej w oparciu o miejsce popełnienia czynu przez sprawcę szkody innego niż pozwany („wechselseitige Handlungsortzurechnung”))

(2013/C 225/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf